

CARTA DOMINICAL

12 DE MAIG DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Signes de resurrecció (7)

Mirar al cel

Fa anys que el text del *Llibre dels Fets dels Apòstols* que narra l'escena de l'Ascensió de Jesús (Ac 1,1-11) era molt emprat en la nostra predicació. Era, i és certament, un text molt adient per corregir i denunciar, una fe evasiva, només contemplativa, només “religiosa”. Fèiem nostra la paraula dels àngels: “Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel?...” I afegíem les paraules del mateix Jesús encomanant una tasca, cridant a l'acció de ser testimonis (“Rebreu una força que us farà testimonis meus fins a l'extrem de la terra... Aneu al món sencer i proclameu l'Evangelí”).

No sabia dir si avui aquest recurs de fer servir aquests textos del Nou Testament per a desfer un cristianisme evasiu resulta una pràctica igualment necessària o urgent. ¿Constatem avui també una fe evasiva, fins i tot “alienadora”, com solíem dir, que necessiti ser corregida? ¿Mirem exclusivament al cel, oblidant la tasca de testimoniar la fe?

Fem algunes precisions:

- L'objecte de la nostra denúncia durant molts anys no era exactament l'oblit de ser testimonis de la fe, sinó l'oblit de l'acció transformadora del món, que s'entenia alhora com a sinònim del compromís de la fe.

- La mirada a la terra es va fer programàtica. Es tenia la convicció que aquesta manera de presentar la fe seria ben acollida pel món modern en general, ja que coincidia amb el llenguatge i la sensibilitat que surava en la cultura, especialment en el camp de l'acció política, tot maldant l'assoliment d'una utopia.

- Aquesta manera de pensar va fer canviar el nostre llenguatge, mitjançant la

incorporació d'expressions i termes assumits del món de l'acció transformadora.

- Hem de reconèixer que aquesta evolució ha tingut els seus efectes positius. Però avui hem pogut comprovar que els resultats d'aquesta concentració, pràcticament exclusiva, en un aspecte reduït de la fe, silenciant uns altres essencials (com diria el filòsof Jean Guittou), ha produït profunds buits.

- Uns buits que constitueixen una de les causes principals de l'esterilitat de l'activitat evangelitzadora.

En aquest punt recordem, un cop més, aquella gran testimoni de la fe que va ser Maria Skobstsov. Convertida del marxisme a la fe de l'Església Ortodoxa, lliurada a París a l'atenció als paisans refugiats, condemnada a mort pels nazis en el camp de Ravensbrück, conduïda a la cambra de gas, a la vista del fum que sortia per les xemeneies dels crematoris, deia a les seves companyes de captivitat: “Només és sinistre en sortir de les xemeneies. Però mireu com s'enlaira cap al cel infinit...”

Fa més de dos mil anys, Jesús va demostrar que en Ell terra i cel es fonien en una única veritat. Sense el cel, la terra és un calaix fosc, tancat i estret, en el qual ni l'acció més justa, ni l'amor més entregat, ni el sofriment més assumit, ni la millor obra en favor de la humanitat, tenen sentit. La mirada al cel fa possible l'acció en la terra. En Jesús ressuscitat la utopia ja està realitzada: amb Ell anem fent-la possible en aquesta terra.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat